

Bisarrerier och lite allvar

– Blandade essäer –

Kai Blomqvist

Privattryck

Original

»Har du sett filmen som bygger på boken?»

»Nej, men jag läste boken om filmen. Och du då?»

»Jag har bara sett dokumentären om själva filminspelningen.»

»Ja, den ja. Jag missade den men läste den där boken om dokumentären som sedan kom ut.»

»Egentligen borde man läsa den ursprungliga romanen som blev film men jag tror knappast att jag kommer att göra det.»

»Inte jag heller. Jag har hört att det ska bli en teaterpjäs baserad på den. Kanske vore det något man borde gå och se?»

»Knappast. Jag tror det är bättre att vänta tills det blir en musikal av den.

»Eller bättre upp: en filmatiserad version av musikalen.»

»Javisst, då kunde vi ju gå tillsammans.»

»OK, bra förslag.»

Gympa

Hon är kortväxt, senig, med asiatiskt utseende, förmodligen i trettiofemårsåldern, och när jag kliver upp på motionscykeln vid sidan om, ser jag på hennes skärm att hon hållit på i över tjugo minuter. Takten hon trampar i visar på varv per minut som ligger skyhögt över min egen. Samtidigt pratar hon med någon i sin mobil utan att verka påtagligt andfädd. Själv skulle jag inte kunnat få fram ett ljud under en sådan energiutveckling som hon presterar. Eller över huvud taget överleva. Jag är ju 82. Men det som främst imponerar är den glasklara vägbeskrivning som hon är i färd med att ge personen hon pratar med. Den tycks befinna sig i kvarteren, inte så långt ifrån gymmet där vi är. På oklanderlig svenska – hon måste vara uppvuxen här – lotsar hon den hon pratar med genom stadsdelen med snabba och distinkta beskrivningar av gatubilden. »När du nu står i korsningen, kan du se en uraffär med en stor klocka över ingången; gå dit över gatan och fortsätt runt hörnet, två kvarter... Är du där nu? Bra. Ta till höger och du ser en ny korvmoj på vänster sida av gatan. Bra. Fortsätt tre kvarter därifrån... Ser du restaurangen på höger sida? Inte det? Förlåt, det är mitt fel. Jag hade glömt att den där tidigare korvmojen som vi utgick ifrån, nu är ett större gatukök. Du måste gå tillbaka till klockan... Sådär. Förlåt mig än en gång. Ta till vänster i stället.» Så håller hon på och äntligen har hon dirigerat personen till den restaurang som avsetts. »Bli kvar på lagom skotthåll. Han brukar ta en rökpaus vid det här laget. Karl står med bilen runt hörnet och väntar.» Så går ett par minuter, och plötsligt: »Bra jobbat. Vi ses om en timme.» Nu tar hon på sig ett par hörlurar, väljer låt, höjer motståndet för cyklandet och ökar takten. Hennes trampande har pågått i mer än trettio minuter, antalet kalorier hon förbrukat är över 400 och hon fortsätter, medan jag kliver av min cykel, torkar av sadel och handtag och uppsöker de andra apparaterna för styrketräning. Innan jag går ut ur lokalen ser jag henne lyfta tyngder som jag knappast skulle kunna rubba.